

Gerjanne ter Beest – VAR in Coronatijd

De Corona crisis startte voor mij als VAR voorzitter op 12 maart. In de ochtend werd ik door de voorzitter van de Raad van Bestuur gebeld, hij wilde mij bijpraten over de crisis die snel op ons af kwam. Tot die ochtend had ik het Corona nieuws wel steeds gevolgd maar had ik niet het idee dat het iets met mij (of de VAR) te maken had. De voorzitter vertelde mij dat het ziekenhuis zich aan het voorbereiden was en dat er mogelijke tekorten zouden kunnen ontstaan met betrekking tot isolatiematerialen. Die middag zijn we als VAR al bij elkaar gekomen om te kijken wat wij konden doen, het werd ons al snel duidelijk dat verpleegkundigen een belangrijke rol zouden spelen in deze crisis.

Rijnstate had al in een vroeg stadium een Corona draaiboek klaar met daarin de crisisorganisatie: een crisisbeleidsteam (CBT) en daaronder operationele teams (OT's). Op het moment dat we begrepen hoe de crisisorganisatie in elkaar zat hebben we als VAR aangegeven hoe belangrijk het is om in deze crisis, die in grote mate de verpleegkundige groep aangaat, op het hoogste niveau mee te denken. Na een tweetal gesprekken met de Raad van Bestuur is dit verzoek ingewilligd. Later begreep ik pas hoe bijzonder dit is, er zijn niet veel ziekenhuizen waar de VAR op het hoogste niveau heeft meegedacht.

We besloten dat namens de VAR de vicevoorzitter en ik als voorzitter afwisselend zouden deelnemen aan de overleggen van het CBT, de rest van de VAR dacht actief mee in de vraagstukken. Hadden we meer informatie of feedback nodig, dan werd het verpleegkundig platform benaderd. Daarnaast hadden we op de COVID-afdeling contact met verpleegkundigen. Dit verliep grotendeels via de digitale kanalen. Voor ons was deze terugkoppeling heel erg belangrijk om de juiste stem te laten horen.

Verantwoordelijkheid nemen voor beslissingen die genomen worden in een zeer onzekere tijd is heel spannend. Als verpleegkundigen zijn we verantwoordelijk voor ons handelen, maar er is altijd een dokter, collega of een leidinggevende met wie je kunt overleggen. Dit was anders, nu ging het er om. Moeilijke beslissingen moesten we verantwoorden naar de verpleegkundigen in Rijnstate. Beleid maken is ook anders dan operationeel aan het werk zijn. Ik merkte dat ik veel behoefte had om te 'doen', veel liever stond ik aan het bed dan op deze afstand mee te denken. Soms moesten we figuurlijk op onze handen zitten om niet meteen actie te ondernemen en eerst na te denken over wat wijsheid was. Gelukkig hadden we een externe mentor die ons hierin heeft begeleid, dat was heel zinvol. Hij fungeerde als een spiegel en stelde kritische vragen zodat we bleven nadenken over onze positie in het CBT.

Op dit moment worden de crisis-overleggen afgebouwd en proberen we in een andere, anderhalve meter, samenleving de zorg weer op te schalen. Terugkijkend was het heel waardevol dat wij op het hoogste niveau meedachten en meebeslisten. Op deze manier was het mogelijk om de verpleegkundige stem te laten horen, met betrekking tot beslissingen over bezoek, over persoonlijke beschermmaterialen, het opschalen van de zorg, enzovoort. Op alle niveaus zijn verpleegkundigen in Rijnstate boven zichzelf uitgestegen in deze crisis: in de zorg aan patiënten, op team niveau om elkaar te ondersteunen en als VAR op bestuurlijk niveau. Dat maakt me heel trots en ik hoop dat we deze kracht kunnen vasthouden en onze positie in het ziekenhuis verder kunnen ontwikkelen.